

ת"פ 5282/10/16 - מדינת ישראל נגד רמי גביש

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 5282-10-16 מדינת ישראל נ' גביש

בפני	כב' סגנית הנשיא, השופטת אורית קנטור
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	רמי גביש

החלטה

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בו יוחסו לו 5 עבירות של אי הגשה במועד של דו"ח תקופתי בניגוד לסעיף 216(4) לפקודת מס הכנסה.

על פי עובדות כתב האישום בגין העבירה נשוא שנת המס 2012 הוטל על הנאשם לשלם קנס מינהלי, אולם הוא ביקש להשפט.

בישיבת 29/12/16 טען ב"כ כי המאשימה לא היתה מוסמכת להגיש כתב אישום בתיק, כיוון שלפי סעיף 15 לחוק העבירות המינהליות יכלה להגיש כתב אישום בגין עבירה מינהלית כאשר התובע סבור שהנסיבות מצדיקות זאת ומטעמים שירשמו אם אדם ביקש להשפט, שעה שבפועל הוחלט להטיל על הנאשם קנס מינהלי ביחס לשנת 2012 אך משיקש הנאשם להשפט בגין קנס זה, הוגש כתב האישום ביחס לשנות המס האחרות - 2010, 2011, 2012, 2013 ו-2014.

לעמדת ב"כ המאשימה הנימוק להגשת כתב האישום הוא העובדה כי הנאשם ביקש להשפט והמאשימה למעשה עשתה ערבוביה בין חלקי הסעיף, כאשר לא נימקה את הגשת כתב האישום ביחס לשנים האחרות.

הסניגור טען איפוא לפגם או פסול בכתב האישום, פגם מינהלי בשיקול הדעת וטען לזוטי דברים.

בהמשך הגיש הסניגור סיכום טענות מפורט של טענותיו המקדמיות, תוך שפירט את נסיבותיו האישיות של הנאשם, והשתלשלות העניינים.

ב"כ הנאשם ציין כי מדובר בעבירה מינהלית כשדרך המלך היא הטלת קנס מינהלי ואם מבקשת המדינה להעמיד עבריין לדין פלילי, חובה עליה לנמק החלטתה זו בכתב.

לעמדת הסניגור הנימוק היחיד להעמדת הנאשם לדין בגין כל העבירות נשוא כתב האישום, היתה בקשתו להשפט במקום הקנס המינהלי שהוטל עליו בגין שנת 2012 בלבד.

לעמדת הסניגור המאשימה חרגה מסמכותה, שכן על פי סעיף 13 לחוק העבירות המינהליות, הודיע אדם שברצונו להשפט על עבירה - בלשון יחיד, יגיש תובע כתב אישום ועל כן כבולה המאשימה רק לעבירה המתייחסת רק לשנת המס 2012.

הסניגור הפנה גם להוראות סעיף 15 לחוק העבירות המינהליות כשלעמדתו מדובר בשני מסלולים להגשת כתב אישום בעבירות מינהליות והמאשימה חרגה מהסמכות שכן ערובה בין שני המסלולים.

לדברי הסניגור פרשנות המדינה לפיה בכל מקום בו ביקש אדם להשפט בגין עבירה מינהלית מסויימת, קמה לתובע הזכות להעמיד אותו לדין בגין עבירה מינהלית אחרת, היא פרשנית בלתי הגיונית מבחינת תכלית החוק ומבחינת האינטרס הציבורי. ומכאן, שהגשת כתב האישום ביחס לשנות המס 2010, 2011, 2013 ו-2014 נעדרת כל סמכות ובסיס משפטי.

הסניגור טען גם כי כנגד השיהוי הקיצוני בהתנהלות המאשימה, לפיו הוגש כתב אישום בגין עבירות שתחילתן בשנת 2010 וציין כי אין בקשתו של הנאשם להשפט מצדיקה באופן אוטומטי הגשת כתב האישום נגדי.

הסניגור טען כי הגשת כתב אישום עומדת בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית ומצדיקה ביטול כתב אישום מחמת הגנה מן הצדק.

הסניגור טען עוד כי עומדת לנאשם הגנת זוטי דברים.

כל המחדלים נשוא כתב האישום הוסרו, כשהנאשם אף הגיש את הדו"ח השנתי בגין שנת 2011 שאינו בכתב האישום.

מחזורי העסקאות של הנאשם בכל השנים הרלוונטיות היו נמוכים ביותר, הנאשם סגר את עסקו במע"מ ונרשם כעוסק פטור ונסיבותיו האישיות - סובל מקשיים קוגניטיביים, מוכר כדר רחוב, מתקיים מקצבת ביטוח לאומי זעומה ונעזר בתרומת מזון וביגוד, מצביעות על כך שהמעשה קל ערך.

הסניגור הפנה לפסיקה ממנה עולה כי לבית המשפט הסמכות לבחון את אופן הפעלת שיקול הדעת המינהלי על ידי

התביעה, והפנה גם לפסיקה המתייחסת לטענה של הגנה מן הצדק.

לאור זאת ביקש הסניגור להורות על ביטול כתב האישום.

המאשימה בתגובתה ציינה כי קנס מינהלי הינו פריווילגיה הניתנת לנאשם חלף כתב אישום נגדו.

לנאשם ניתנה אפשרות לשלם קנס מינהלי במקום להיות מואשם בהליך פלילי, אך הוא ביקש להשפט בנימוק כי אין לו כסף לשלם קנס מינהלי.

דחיית הצעה זו היא כשלעצמה מהווה נימוק המצדיק הגשת כתב אישום גם בגין עבירות הנילוות לעבירות בגינה הוטל הקנס המינהלי.

לעמדת המאשימה טענת זוטי דברים אינה מתאימה למקרה הנוכחי בו מדובר באי הגשה של 5 דוחות.

המאשימה אינה חולקת כי לנאשם נסיבות אישיות מיוחדות, אך היא סבורה כי המקום להשמיען הינו כנימוק לקולא במסגרת הטיעונים לעונש.

דין והכרעה:

לאחר שעיינתי בטענות המקדמיות שהועלו ע"י הסניגור ובתגובת המאשימה אני דוחה את טענותיו של הסניגור וקובעת כי על פניו לא נפלו פגמים בשיקול הדעת שהפעילה המאשימה, וכי לא עומדת לנאשם טענה של הגנה מן הצדק.

הסניגור לא חלק על כך שבפועל הנאשם לא הגיש דוחות ביחס ל-5 שנות המס שפורטו בכתב האישום, קרי 2010, 2011, 2012, 2013 ו-2014.

מכאן שלכאורה עבר הנאשם עבירות על פקודת מס הכנסה בניגוד לסעיף 216(4) לפקודת מס הכנסה.

לא שוכנעתי כי לנאשם זכות מוקנית לפיה במקרה כזה חובת המאשימה היא לאפשר לו להמיר עבודות אלה בקנס מינהלי בהתאם לחוק העבירות המינהליות.

גם אם נימוקי התובע בהתאם להודעה שצורפה הם "ביקש להשפט" ברור כי הכוונה היתה ביחס לעבירה המתייחסת לשנת המס 2012 בגינה אכן ביקש הנאשם להשפט ולא היתה מניעה להגיש במקביל ובאותו כתב אישום אישומים בגין

עבירות נוספות שעבר הנאשם.

אין מניעה כי הנאשם יבקש עתה להמיר את האישום בקנס מינהלי, אולם, ברור כי משביקש הנאשם להשפט בשל חסרון כיס ביחס לעבירה נשוא שנת 2012, סביר להניח כי לא יבקש זאת ביחס למכלול העבירות נשוא כתב האישום.

הסניגור לא שכנע אותי כי נפל פגם בשיקול הדעת המינהלי שננקט ע"י התובעת, לא שכנע אותי כי עומדת לנאשם טענה של הגנה מן הצדק, ומכל מקום ברור כי גם אם היתה המדינה ממירה את כל 5 העבירות ולא רק את זו המתייחסת לשנת 2012 בקנס מינהלי, הנאשם לא היה עומד בקנסות אלה ומבקש להשפט.

גם מגרסת הסניגור בטיעוניו עולה כי אין מחלוקת שהנאשם לא הגיש את הדוחות האמורים.

קבלת פרשנותו של הסניגור, למעשה עלולה להביא לחסינות של הנאשם מפני העמדה לדין, הגם שלכאורה עבר עבירות.

אשר על כן אני דוחה את הטענות המקדמיות שהועלו ע"י ההגנה, קובעת כי הנאשם ישיב לאישום וברור כי ככל שישורשע, יקח בית המשפט בחשבון הן את הנסיבות האישיות החריגות והן את העובדה כי המחדלים נשוא כתב האישום הוסרו בעת גזירת הדין.

נדחה להקראה לתאריך 9/2/17 בשעה 08.30.

הסניגור ידאג להתייצבות הנאשם.

ניתנה היום, י"ח טבת תשע"ז, 16 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.